

БДЕЎВУД БАЛДАЧУ

ИЗКУПЛЕНИЕ

РОМАН

Превел от английски
МИЛКО СТОИМЕНОВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

1

В тази свежа и прохладна есенна вечер Еймъс Декър бе заобиколен от трупове. Но този път той не виждаше света в електриковосин цвят, както се случваше обикновено при срещата му с мъртъвци. И за това си имаше причина: тези хора бяха умрели *отдавна*.

Декър се намираше в родния си град Бърлингтън, Охайо, бивш промишлен център, който бе преживявал и по-добри времена. Наскоро бе ходил в друг западнал град – Барънвил, Пенсилвания, където се отърва на косяк от смъртта. Ако можеше да избира, щеше да избягва подобни минни полета не само в обозримото бъдеще, но и до края на живота си.

Но той нямаше избор.

Беше в Бърлингтън, защото днес дъщеря му Моли щеше да навърши четиринайсет. При нормални обстоятелства това щеше да е повод за празник, ден, изпълнен с радост. Моли обаче беше убита заедно с майка си Каси и нейния брат Джони Сакс. Трагедията се случи малко преди десетия ѝ рожден ден и именно Декър откри телата им, когато се върна у дома.

Бяха му отнети завинаги по възможно най-жестокия начин, на който беше способен извратеният ум на убиеца им. Вярно, той отдавна не беше между живите,

но това не носеше утеха на Декър, макар да бе изиграло важна роля в решението му да приключи с предишния си живот.

Ето защо на рождения ден на дъщеря си той се намираше на гробището. Бе донесъл свежи цветя, които да заменят изсъхналите, останали от последното му посещение.

Възнамеряваше да идва тук на всеки рожден ден на Моли, докато самият той не се озовеше на два метра под земята. Това си представяше в дългосрочен план. И нищо друго.

Декър седна на пейката от дърво и ковано желязо, разположена до двата еднакви гроба. Тя беше дарение от полицейското управление в Бърлингтън, където той бе работил първо като патрулен полицаи, а после като следовател в отдел „Убийства“. Върху нея имаше потъмняла месингова табелка, на която пишеше: *В памет на Каси и Моли Декър.*

Единственият друг посетител в малкото гробище беше Алекс Джеймисън, партньорката му във ФБР. Беше с дванайсет години по-млада от Декър, който бе преполовил четиресетте. Тя стоеше на известно разстояние в знак на уважение. Така му позволяваше да остане насаме със семейството си.

Бивша журналистка, Алекс Джеймисън наскоро бе завършила академията на ФБР в Куонтико, Вирджиния, и вече беше пълноправен специален агент. Веднага след като си взе дипломата, тя се върна на работа в екипа, в който бяха зачислени с Декър. Другите им двама колеги бяха ветераните на ФБР Рос Богарт и Тод Милиган.

Декър седеше до гробовете на Каси и Моли и проклинаше хипертимезията си. Феноменалната памет, която притежаваше, беше резултат от зверски сблъсък по време на мач на Националната футболна лига, довел до тежка мозъчна травма. Той излезе от кома със способността да помни всичко и неспособността да

забрави каквото и да било. Умение, което изглеждаше страхотно, но само на пръв поглед, тъй като определено имаше недостатъци.

Времето никога нямаше да заличи подробностите дори от най-болезнените спомени на Декър. Като тези, които го навестяваха в момента. Той си спомняше абсолютно всичко около смъртта на Каси и Моли, сякаш ги бе погребал днес, а не преди четири години.

Прочете имената и надписите върху надгробните плочи, макар че знаеше наизуст какво пише там. Всеки път идваше тук с желанието да сподели толкова много неща със семейството си, но по необясними причини не успяваше да го направи.

Е, може би не чак толкова необясними. Онази мозъчна травма бе довела до неговата абсолютна памет, но го бе променила като човек. Беше отнела социалните му умения. Декър трудно даваше израз на чувствата си и трудно общуваше с околните.

В съзнанието му изникна първо образът на дъщеря му. Беше ясен, добре фокусиран – къдрава коса, широка усмивка, високи скули... После се появи образът на жена му – опорния стълб на семейството им. Именно тя не му позволи да се затвори в черупката си, а го насърчи да се среща с хора и да положи усилия да заприлича на предишния Еймъс Декър.

Близостта му до Каси и Моли му причиняваше физическа болка. Имаше много дни, повечето всъщност, когато просто отказваше да приеме, че те са мъртви.

Погледна към Джеймисън, която се бе облегла на един огромен дъб на трийсетина метра от него. Тя беше добра приятелка и отлична партньорка, но в момента не можеше да му помогне.

Декър се обърна към гробовете и остави цветята върху леко хлътналата земя.

– Еймъс Декър?

Той вдигна поглед. Към него бавно се приближаваше възрастен мъж. Беше се появил изневиделица в су-

мрака с издължените сенки. Отблизо приличаше на призрак – болезнено слаб и с изпито лице.

Джеймисън бе видяла непознатия преди Декър и го беше последвала. Можеше да е някой местен, когото партньорът ѝ познаваше. А може би не. Тя знаеше, че около Декър непрекъснато се случват странни неща, и ръката ѝ се плъзна към пистолета в кобура на дясното ѝ бедро. За всеки случай.

Декър забеляза още нещо освен нездравия вид на възрастния мъж. Той вървеше по особен начин, който бе виждал и преди. Тази походка не се дължеше на годините му или на болки в ставите. Беше походка на човек, който дълго време е носил окови на краката си.

Бивш затворник, заключи той.

Имаше и друго. Понякога Декър виждаше цвят, който свързваше с даден човек. Това пък беше резултат от синестезията, която му позволяваше да асоциира определени цветове с необичайни неща като смъртта или пък с числа.

Съзнанието му свърза стареца с бургундско червено – нещо ново за Декър.

Какво, по дяволите, означава този цвят?

– Кой сте вие? – попита той, изправи се и почисти панталона си от пръстта.

– Не съм учуден, че не можеш да ме познаеш. Затворът променя човек до неузнаваемост. Предполагам, че тъкмо на теб трябва да благодаря за това.

Да, наистина е бил зад решетките.

Джеймисън ги чу и ускори крачка. Извади пистолета от кобура си, защото се опасяваше, че непознатият може да направи опит да си отмъсти. Партньорът ѝ бе пратил твърде много хора в затвора. Очевидно този човек беше един от тях.

Декър огледа стареца, който спря на два метра от него. Самият той беше огромен: висок метър и деветдесет и шест и над сто и трийсет килограма. С помощта на Джеймисън, която неуморно го подканяше да

спортува и да се храни здравословно, успя да свали трийсетина килограма през последните две години. Едва ли някога щеше да стане „по-строен“, отколкото беше в момента.

Старецът беше към метър и осемдесет, но сигурно не тежеше повече от шейсет и два-три килограма. Отблизо кожата му изглеждаше пожълтяла и суха като стар пергамент, който всеки момент ще се разпадне. Той събра хрчка, извърна се и се изплю на земята.

– Сигурен ли си, че не ме познаваш? Нали уж имаш отлична памет?

– Кой ти го каза? – попита Декър.

– Предишната ти партньорка.

– Мери Ланкастър?

– Тя ми спомена, че най-вероятно ще те намеря на гробището.

– И защо го е направила?

– Казвам се Мерил Хокинс – представи се мъжът, сякаш името му обясняваше присъствието му тук.

Декър го зяпна смаяно. Реакцията му накара Хокинс да се усмихне, но усмивката не стигна до очите му. Те бяха бледи и неподвижни, сякаш в тях бе останал твърде малко живот.

– Сега си ме спомни, нали?

– Защо не си в затвора? Получи доживотна присъда без право на замяна.

Джеймисън настигна Хокинс и застана между него и Декър. Хокинс я погледна и каза:

– А това е новата ти партньорка, Алекс Джеймисън. Ланкастър ми разказа и за нея – заяви той, обърна се към Декър и продължи: – За да отговоря на въпроса ти, не съм в затвора, защото съм неизлечимо болен. Рак в последен стадий. И то един от най-лошите – на панкреаса. Почти никой не изкарва повече от пет години, и то с химиотерапия, лъчетерапия и разни други гадости, които не мога да си позволя. – Хокинс докосна лицето си. – Жълтеница. Докара ли се човек дотук, медицината е

безпомощна. Метастазите са навсякъде. *Метастазите*. Странна дума, която означава, че ракът ме изяжда отвътре. Сигнал е дори до мозъка. На финалната права съм. То е ясно, с мен е свършено. Остава ми седмица... в най-добрия случай.

– Защо болестта е причина да ви пуснат от затвора? – попита Джеймисън.

– Наричат го освобождаване по *хуманни съображения* – сви рамене Хокинс. – Обикновено затворниците подават молба за него, но от администрацията сами дойдоха при мен в килията. Бяха подготвили всички документи. Само се подписах, докторите дадоха съгласието си и се озовах навън. Разбирате ли, щатът не иска да се охарчва за лечението ми. Лежах в един от онези нови частни затвори. Те изпращат сметките на щатската администрация, но там не одобряват всичките им разходи. И аз започнах да им излизам много скъпо. Да се отразявам зле на счетоводния им баланс. Освен това решиха, че вече не съм опасен. Бях на петдесет и осем, когато влязох в затвора. Сега съм на седемдесет. Ясно ми е, че изглеждам като стогодишен. Натъпкал съм се с лекарства, за да мога да ходя, да говоря... Когато си тръгна от тук, ще повръщам няколко часа, след което отново ще се натъпча с лекарства, за да заспя... поне за малко.

– След като вземате обезболяващи по рецепта, някой сигурно ви помага, грижи се за вас, нали? – предложи Джеймисън.

– Споменах ли думата *рецепта*? Не, никой не се интересува от мен. Но не се оплаквам. Няма да ме върнат в затвора само защото си купувам наркотици от улицата. Не могат да си го позволят – подсмихна се горчиво Хокинс. – Ако го знаех, щях да се разболея още преди години.

– Никакви грижи ли не ви осигуриха, след като излязохте на свобода? – учуди се Джеймисън.

– Предложиха ми място в един хоспис, но е далече,

няма как да стигна до там. А и не искам да ходя никъде. Държа да остана тук – заяви Хокинс и впери очи в Декър, който попита:

– Какво искаш от мен?

Хокинс го посочи с пръст.

– Ти ме вкара в затвора. Но сгреши. Аз съм невинен.

– Всички това повтарят – отбеляза скептично Джеймисън.

Хокинс отново сви рамене.

– Не отговарям за другите, а само за себе си. – Помълча малко и добави: – Ланкастър смята, че съм невинен.

– Не ми се вярва – отвърна Декър.

– Попитай я. Затова ми каза къде да те открия. – Хокинс вдигна поглед към потъналото в мрак небе. – Получаваш шанс да оправиш нещата. Може би ще успееш, докато още съм жив. Ако ли не... няма проблем, важното е да откриеш истината. Това ще ми е наследството – добави той с вяла усмивка.

– Но Декър работи за ФБР – намеси се Джеймисън. – Бърлингтън и вашият случай в частност са извън неговата юрисдикция.

– Чух, че се интересуваш най-вече от истината, Декър – заяви невъзмутимо Хокинс. – Или не съм чул добре? Ако е така, значи съм изминал всичкия този път за нищо.

Когато не получи отговор, той извади едно листче.

– Ще остана в града още два дни. Ето адреса ми. Може би ще се видим, а може би не. Но ако не дойдеш, ще ти тегля една от отвъдното.

Декър безмълвно взе листчето.

Старецът погледна към двата гроба.

– Ланкастър ми разказа какво се е случило със семейството ти. Радвам се, че си открил убиеца. Но въпреки това сигурно продължаваш да чувстваш вина, макар да си напълно невинен. Същото се отнася и за мен.

Хокинс се обърна и бавно тръгна между гробовете. След секунди мракът го погълна.

Джеймисън се обърна към Декър.

– Нямам представа какво се е случило, но всичко това е толкова... откачено. Той подхвърля упреци, кара те да се чувстваш виновен. Не мога да повярвам, че идва тук, когато се опитваш... да прекараш известно време със семейството си.

Декър сведе поглед към листчето с адреса. Изражението му ясно подсказваше, че в мислите му се прокрадва съмнение.

Джеймисън го наблюдаваше внимателно. Накрая заяви примирено:

– Ще се срещнеш с него, нали?

– Да, но преди това ще се срещна с друг човек.